

vil være tilstrækkelig bekendt, at man meget ofte har det Tilfælde, naar Skibe støde sammen, at det Skib, der kommer bedst fra Affairen, fortsætter sin Vej uden at tage Hensyn til de mange Menneskeliv, der sandsynligvis ville gaa paa Havets Bund. Man har jo ogsaa særlig i de senere Aar haft saadanne Tilfælde, hvor Skibe med Tusinder af Passagerer ere blevne paaseilede, og det paaseilende Skib desuagtet har fortsat sin Vej, medens det Skib, der er paaseilet, er gaaet under med hver Mand. Kunde nu dette Lovforslag bidrage noget til at forebygge, at det Sidste sker, tror jeg, at man vil finde det berettiget, at et saadant Lovforslag fremkommer paa Rigsdagens Bord. Lovforslagets § 1 tilsigter derfor at paabyde, at naar Skibe støde sammen, have Skibsførerne den Blygt ikke at fortsætte Seiladren, uden at de have søgt at gjøre, hvad de formaa, for at frelse saavel Passagerer som Besætning fra det forulykkede Skib. Selvfølgelig kan man jo stille Kravene for høit, og det vil vel være nødvendigt her at indstøde den Bemærkning, som findes i Lovforslaget „forjaavidt ikke uoverstigelige Hindringer stille sig i Veien“, men tager man Hensyn dertil, paabyder § 1 altsaa Førerne, at de blive paa Paaseilingsstedet, indtil alle Passagererne og hele Besætningen paa det forulykkede Skib ere bjergede. Naturligvis vil jo manges Skibsfører gjerne være fri for en saadan Bestemmelse. Man har jo ofte en stærk Forpligtelse til hurtigt mulig at komme fra Paaseilingsstedet til det Sted, hvortil man skal bringe Passagerer og Ladning, men naar man erindrer det, maa man ogsaa anerkende, at der er en væsentlig Grund mere til, at man faar en saadan Lovbestemmelse. De store Kapitaler, der staa paa Spil, kunne nok bevirke, at manges Skibsfører af Hensyn til Kæderens Interesse vil søge hurtigt mulig at komme fra en saadan Affaire, som Lovforslaget omhandler, og det sker jo, som jeg tillader mig gentagende at minde om, ofte, at Skibet seiler bort uden at tage Hensyn til det forulykkede Skib. Med Hensyn til Slutningen af § 1 maa jeg indrømme, at man selvfølgelig kan stille Fordringerne for høit, og naar det i Lovforslaget hedder, at Skibene skulle blive liggende ved Siden af hinanden, indtil de have forvissset sig om, at yderligere Bistand ikke behøves, eller intet Videre til Frelse af Menneskeliv eller Skibe er at udrette, maa man vel nok i alt Fald stille dette Krav med Hensyn til Menneskeliv, medens der derimod nok kan gjøres Indvendinger med Hensyn til Fordringen om at redde det forulykkede Skib.

Jeg vil derfor strax sige, at selvfølgelig er Lovforslaget ikke affattet saaledes, at der ikke kan ske nogen Ændring deri, og jeg haaber derfor, at man, hvad dette Punkt angaar, mulig i et Udvalg kan komme til Forhandling og derigjennem maaske fra de forskellige Sider inødetomme hinanden. Det er jo indlysende, at man ikke vil modsætte sig en Forandring i en saadan Bestemmelse, naar Lovforslaget i dets Helhed kunde blive gennemført. Hvad angaar § 2, indeholder den jo kun i det Mindre den samme Bestemmelse, som er anført i § 1. Bestemmelsen i § 3 er sat ind for mulig at faae alle de Oplysninger, der kunne være ønskelige med Hensyn til Sammenstødsagens senere Behandling, for hvilken det vil være af væsentlig Betydning, at Besætningen paa det forulykkede Skib kan opgive Navnet paa det Skib, der har seilet dens Skib i Søret, samt give Oplysninger om, hvorfra det er afgaaet, og dets Bestemmelsessted. Med Hensyn til den næste Paragraf vil der maaske blive reist de stærkeste Indvendinger. Det er nemlig heri paalagt Dampskibe, naar de gaa til Søs, at have et Tov eller en Rjætting udhængende langs Siderne, for at Passagerer og Besætning paa det forulykkede Skib bedre kunne entre op paa Dampskibet. Ærede Medlemmer ville strax lægge Mærke til, at der staaer Dampskibe, og Nogle ville maaske undres over, at denne Bestemmelse ikke ogsaa skal gjælde andre Skibe, men Sagen er den, at Seilskibe i Almindelighed ikke ere saa høie som Dampskibe, og at det derfor ikke vil være vanskeligt for Passagerer og Besætning paa det forulykkede Skib at entre op derpaa. Derhos er der altid paa Seilskibe Tov udhængende eller andet Udstaende paa Skibet, ved Hjælp af hvilket Mandskab eller Passagerer kunne entre derop. Derimod stiller Forholdet sig ganske anderledes med Hensyn til Dampskibe, idet Mandskab eller Passagerer der ere udfatte for at bukke under ved at mødes med Dampskibe, hvis Sider ere 10, 20, ja 30 Fod høie og beklædte med glatte Fernplader, opad hvilke det er aldeles umuligt at kunne entre. At et saadant Skib har et Tov eller en Rjætting udhængende langs Skibets Side, vil være af væsentlig Betydning, og det vil ikke, naar man tager Sagen jevnt, blive saa overordentlig vanskeligt for Skibet at have dem der. Naturligvis forudsætter jeg, at der vil blive gjort Indvendinger for Dampskibenes Bedkommende, men i Virkeligheden vil Bestemmelsen ikke medføre saa stor Vanskelighed for dem, thi de have jo alligevel altid Tov eller Rjættinger, der benyttes